

Arrest

nr. 249 729 van 23 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2020 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. AHMADZADAH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 28 oktober 2015 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in.

1.2 Op 12 februari 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna de CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker geen hoger beroep in.

1.3 Op 25 oktober 2018 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.4 Op 20 april 2020 neemt de CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). Bij arrest nr. 241 734 van 30 september 2020 weigert de Raad wederom de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5 Op 27 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : S.

voornaam : M.

geboortedatum : 01.01.1994

geboorteplaats : Qawgozar

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2>, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 30/09/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene motiveringsplicht, van de “medewerkingsplicht”, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS6september2002, nr. 110.071; RvS 19maart2004, nr. 129.466; RvS21 juni2004, nr. 132.710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in

de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954)

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071. RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verwerende partij moet bij het nemen van haar beslissing een evenredigheidsstoets in acht nemen. Dit werd onvoldoende gedaan aan de hand van de relevante omstandigheden van het voorliggend geval.

De zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R. W 1982 — 1983, 963.).

Uit het administratief dossier inzake het verzoek om internationale bescherming blijkt dat verzoeker over zijn problemen gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd:

'Ik heb mijn land verlaten omwille van het feit dat ik steeds lastig gevallen werd omwille van mijn afkomst, ik ben Hazara. Ook werd ik lastig gevallen door de Taliban omdat ik sjiit ben. Een paar keer hebben zijn mij tegen gehouden toen ik van mijn studies in de provincie Herat naar huis ging. Ze sloegen mij omdat ik Hazara was en hebben mij een paar uur vast gehouden. Ze stelden veel vragen aan mij en dachten dat ik werkte voor de overheid. Ze sloegen mij tot ik toe gaf dat ik voor de overheid werkte. Mijn leven was zeer moeilijk en ik had geen toekomst en daarom heb ik mijn land ontvlucht. ' (administratief dossier, verklaring DVZ d.d. 12.07.2019, punt 15)

Evenmin heeft de verwerende partij rekening gehouden met het profiel van verzoeker.

Daargelaten dat de motivering in de bestreden beslissing weinig concreet is, verwijst verzoeker naar de volgende rapporten (EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Individuals targeted by armed actors in the conflict 2017 en Afghanistan Security situation Country of Origin Information Report van juni 2019, 127e.v.j) waaruit blijkt dat sjiitische Hazara's in Afghanistan wel een risicoprofiel hebben:

"In November 2018, the Taliban launched a major offensive against the Hazara-dominated, formerly peaceful districts of Taghon and Malestan, after the insurgents had already attacked neighbouring Khas Uruzgan in Uruzgan Province in the end of October. 1063 According to AAN, the attacks have been '[...] unprecedented in their reach and led to massive displacement.' 1064 RFE/RL and AAN interpreted the attacks as an attempt to gain a foothold among Hazara communities, after the traditionally Pashtundominated Taliban have succeeded in governing ethnic Tajik and Uzbek areas in the north of Afghanistan. However, according to RFE/RL, the integration of Hazara fighters into Taliban ranks might be much harder to achieve due to the history of 'past atrocities' against of Hazaras by the Taliban. 1065 In 2018, sources reported that the security force's response to the Taliban attacks has been perceived as too slow — fuelling concerns of an anti-Hazara bias of the government, as well as ethnic targeting by the Taliban — leading Hazara representatives to start to mobilise forces in order to defend Jaghori and Malestan. 1066 Furthermore, Hazara activists protested against the government in Kabul in 2018, urging for more effective measures to restore security in the districts under threat. 1067 By the end of November 2018, the Taliban had been pushed out of Jaghori and Malestan. The threat of renewed attacks however still exists, according to AAN. 1068 AAN reports that the takeover of Andar in October 2018 '[...] actually normalised public services. '1069 A school, as well as a hospital, which had left the district centre because of fighting, were allowed to move back in October 2018. In this regard AAN found that 'full control by one side has proved a better situation for civilians than their district being contested. '1070"

EN

"1.2.10.2 Situation as of September 2017 In 2016, UNAMA raised concerns about 'an emerging patterns of deliberate sectarian attacks against the Shia Muslim minority' (434). This pattern continued in the Erst half of 2017(435). According to Borhan Osman (436), incidents where Hazara or other Shia have been targeted can according to Borhan Osman be categorised in two main types: - Attacks on places where Shia gather in the cities, such as mosques in the cities of Kabul or Herat (437), during religious commemorations in the cities of Kabul or Mazare Sharif (438) or during a political demonstration in Kabul (439); - Instances where Hazara were singled out from buses. Such incidents occurred in more rural areas in the provinces like Baghlan, Sar-e Pul, Ghor, Balkh, Wardak, Ghazni and Zabul (440). Similar in nature are cases where Hazara Afghanistan Security situation Country of Origin Information Report van juni 2019, 127 e.v., <https://easo.europa.eu/sites/default/files/publications/Afghanistan-security-situation-2019-wcb.pdf> villages have been attacked in Sar-e Pul or Baghlan (441). Analyst Borhan Osman gave the opinion that the main risk for Hazara or Shia of being targeted, merely for their ethnicity or sectarian lines, is in the attacks on gatherings, religious commemorations or demonstrations in the cities. This pattern of attacks point to new dynamics emerging in the conflict in Afghanistan for which, according to Osman, it is too early to draw any conclusions from (442). However, Anad Gopal said that this pattern is increasing (443). On the other hand, the targeting and abduction of Hazara along the roads seems to decrease between 2015 and 2016, according to UNAMA data. UNAMA documented 16 incidents in 2016 of abduction of in total 85 were Hazara civilians. Most were released unharmed, but five were killed. In 2015, insurgents abducted 224 Hazara civilians in 26 incidents (444). Both Siddique and Osman gave the view that most of the time when incidents occurred in which Hazara road passengers were singled out and killed or abducted, other reasons led to this targeting. These

reasons can be non-political community disputes or the fact that these Hazara were targets for other reasons, for example, being ANSF members. In those cases, according to Borhan Osman, they would have been singled out regardless of their ethnicity (445). With the possible exception of the February 2015 Zabul mass abduction, analyst Qayoom Suroush, former researcher with Afghanistan Analyst Network (AAN) and Human Rights Watch, currently researcher at the Afghanistan Research and Evaluation Unit (AREU), came to the same conclusion earlier, in an AAN report examining incidents targeting Hazara (446). While Hazara may seem more at risk while travelling on the roads, sources of the Canadian IRB and the Norwegian Landinfo related this enhanced risk to elements such as the fact that Hazara travel more frequently and are therefore overrepresented on the roads, and that they also often have found jobs in the NGO-sector or as high ranking officials in the government (447). Also according to the 2016 UN High Commissioner for Human Rights Report to the Human Rights Council, discriminatory intent based upon ethnicity or religion was not documented among the motives for the many instances of targeting the Hazara (448). With regards to the targeting of the mostly Hazara village in Sar-e Pul in August 2017, AAN co-director notes that the motive seemed to be the fact that the village was harbouring a local uprising force against the Taliban (449). UNAMA did not receive 'information supporting the claims that the attack on the village had a sectarian or ethnic motivation ' (450). In the attack on a Hazara village in Baghlan in May 2016, the Obaid Ali described the motive as being the Hazara support for a military operation against the Taliban, in breach of an agreement between the Taliban and the Hazara community (451). Analysts Osman and Qayoum gave the opinion that the reporting on these incidents is often 'full of mistakes with assumptions relayed as facts' (452), and risks being 'misleading', partly because of a very vocal Hazara activism (453). Anand Gopal was of the view that because most Hazara live in non- contested areas (except for certain areas in Ghazni), they are currently 'probably the least targeted community in Afghanistan in those areas,' compared to the Pash tun in heavily contested areas (454). UNHCR noted however that 'the Shia community is disproportionately represented among civilian casualties in Kabul and Herat' (455). At the same time discrimination against Hazara persists (456), although according to the US Department of State Sunni versus Shia discrimination is on the decline and confined to 'some localities ' (457). "

Verder blijkt uit het rapport Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis van juni 2019 dat onderwijspersoneel eveneens risico loopt:

"7. Educational personnel

This profile includes people working in educational facilities, including government supported education, religious schools and private institutions. Students could also be affected by association.

COI summary

The current objective of the insurgents is not to close schools, but rather to put pressure and gain control over them. Taliban leadership regularly issues statements proclaiming a ban on attacks on education. On a local level, agreements between insurgents and educational facilities are often made. Targeting of individuals due to the mere fact that they work in educational facilities is not common in Afghanistan. However, some incidents take place. In these cases, this is related to the local dynamics of the conflict and its specific actors. Violent incidents targeting female teachers and female pupils are also reported [Conflict targeting, 1.2.4, 1.5.1, 2.4].

Risk analysis

Educational personnel could be exposed to acts that are of such severe nature that they would amount to persecution (e.g. kidnapping and/or killing by insurgent groups). Not all individuals under this profile would face the level of risk required to establish well-founded fear of persecution. The individual assessment of whether or not there is a reasonable degree of likelihood for the applicant to face persecution should take into account risk-impacting circumstances, such as: gender (i.e. female teachers), origin from contested areas and areas under ISKP influence, the individual or the institution not following insurgent directives and/or curriculum, links to foreign sponsors, speaking out against the Taliban, etc. Nexus to a reason for persecution Available information indicates that the persecution of this profile is for reasons of (imputed) political opinion. In some cases, religion could also be seen as a relevant ground, such as in the case of individuals persecuted for using a curriculum perceived as contravening the insurgents' interpretation of Islam. "

Ook het rapport *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* bevestigt dit:

a) *Government Officials and Civil Servants*

In 2017 UN AM A documented a continued pattern of attacks targeting civilian government workers, as well as civilian government offices and other buildings, particularly by the Taliban. 260 Overall, in 2017 the number of claimed attacks against civilian government workers increased, "in line with Taliban's policy of targeting Government entities."²⁶¹ Similarly, Islamic State targeted individual civilians affiliated with the government as well as those they believed provided "intelligence to the government".²⁶² AGes have targeted politicians and government officials at the local, provincial and national levels of government, including Members of Parliament,²⁶³ members of the HPC,²⁶⁴ and provincial and district governors and council members.²⁶⁵ Government-appointed judges and prosecutors have also been particularly targeted, with UNAMA reporting four such attacks by the Taliban between 1 January and 31 December 2017. 266 AGes have reportedly also targeted health workers and health facilities, forcing clinics to "close down temporarily, of en in an attempt to monopolize trauma care for their combatants".²⁶⁷ In 2017, UNAMA documented 75 incidents by A GEs targeting and/or impacting healthcare and healthcare workers, causing 65 civilian casualties (31 deaths and 34 injured).²⁶⁸

Teachers, school guards and officials of the Department of Education have also been widely targeted,²⁶⁹ as have students, and in particular girls. "

In een recent advies van 4 maart 2020 behandelt Professor William Maley van de Australian National University, een deskundige aangaande Afghanistan, de vraag inzake de terugkeer voor Hazara's naar Afghanistan. Daarin verwijst hij specifiek naar twee zaken waarbij de Hazara's terugkeerden naar de provincie Ghazni:

"10. Two cases from Ghazni province further highlight the dangers that Hazaras face. First, an Afghan Hazara, Zainullah Naseri, was removed to Afghanistan in August 2014 on the basis of a December 2012 Refugee Review Tribunal decision that by any measure was out of date. He was seized by the Taliban when attempting to travel to his home village along a road about which the Tribunal had stated that 'the level of risk does not reach the threshold of a real chance'. He was then severely tortured (see Abdul Karim Hekmat, 'Taliban tortures Abbott government deportee', *The Saturday Paper*, 4 October 2014). I met Mr Naseri in Kabul in October 2014 and found him profoundly traumatised. Having spoken to him directly, and seen unpublished photographs of his injuries immediately after they were inflicted, I have no doubt that he was on the receiving end of truly awful treatment; and can see no reason to doubt the veracity of his testimony. (The Refugee Review Tribunal decision maker had earlier written that 'The Tribunal accepts as credible the claims advanced by the applicant about his life in Afghanistan'.) Second, on 20 September 2014, an Australian citizen of Afghan Hazara origin, Sayed Habib Musawi, was murdered by Taliban militants who reportedly stopped a minibus on which he was travelling and asked for him by name (see Mitchell Nad in, 'Taliban singled out Afghan Aussie Sayed Habib Musawi for murder', *The Australian*, 30 September 2014). II. These cases speak much more powerfully to the real dangers in Afghanistan than can country information based on diplomatic reporting by officials who, for security reasons, are severely constrained in their ability to move around the country. This is a perfectly legitimate position for an Embassy to take, but it gives rise to the risk that what appears in diplomatic cables may be more a distillation of received 'wisdom' in equally isolated circles in Kabul than a full reflection of dangers existing in other parts of the country. In the light of the experiences of Zainullah Naseri and Sayed Habib Musawi, as well as the December 2011 and July 2016 bombings, the 2016 and 2017 mosque attacks, the reported 2015 upsurge of attacks on Hazaras, and the attacks on Malestan and Jaghori, any 'country information' suggesting that Hazara Shia are not at risk of persecution for reasons recognised by the 1951 Convention, or at real risk of harm if they seek to travel to places outside Kabul where their families may be located, is outdated and irrelevant." (Professor William Maley, 4 maart 2020, Australian National University, <https://www.refugeecouncil.org.au/wp-content/uploads/2020/04/Maley-Hazaras-4.3.20.pdf>)

In het rapport 'Afghanistan: protection of civilians in armed conflict annual report 2018' wordt bevestigd dat IS de Hazara sjiiten viseert:

"Deliberate Sectarian Attacks Targeting the Shi'a Muslim Religious Minority by Daesh/ISKP UNAMA continued to document high levels of sectarian-motivated violence by Daesh/ISKP against the Shi'a Muslim religious minority population, most of whom also belong to the Hazara ethnic group. UNAMA

remains gravely concerned about the safety and security of this religious minority population, and about the extent to which these attacks are impeding their freedoms of religion and movement and quality of life. From 1 January to 31 December 2018, UNAMA documented 19 incidents of sectarian-motivated violence against Shi'a Muslims resulting in 747 civilian casualties (223 deaths and 524 injured). This represents a 34 per cent increase in civilian casualties from such attacks as compared to 2017, continuing the trend of extreme harm to civilians from this community initially documented by UNAMA in 2016.¹⁰⁸ Seven of the 19 incidents were claimed by and attributed to Daesh/ISKP, amounting to 711 civilian casualties (212 deaths and 499 injuries). For example, on 21 March, a suicide attacker detonated a body borne IED in the vicinity of Karte Sakhi shrine where Shi'a Muslims had gathered to celebrate Nowruz. The attack killed 35 civilians, including four children, and injured 65, including six children. Daesh/ISKP claimed responsibility for the attack, explicitly citing a sectarian motive. It was the second attack deliberately targeting Shi'a Muslims in Kabul that week. While the majority of sectarian-motivated attacks against Shi'a Muslims in 2017 occurred in places of worship, UNAMA documented only two such attacks in 2018, resulting in 138 civilian casualties (35 deaths and 103 injured). The majority of attacks against Shi'a Muslims in 2018 occurred in other civilian areas, including in Shi'a Muslim majority or ethnic Hazara neighbourhoods. For instance, in Kabul city, on the morning of 22 April, a suicide attacker detonated a body-borne IED outside the entrance of a tazkira (national identification card) distribution centre in a Hazara populated area where a large crowd of local residents were gathered to collect their tazkiras as the first step of the voter registration process. As a result, 60 civilians were killed, including 23 women and 11 children, and another 138 were injured, including 65 women and 17 children. Daesh/ISKP claimed responsibility for the attack explicitly citing a sectarian motive.¹⁰⁹ On 15 August, in another egregious incident, in Dasht-i-Barchi, a Shi'a Muslim majority area of Kabul, a suicide attacker detonated explosives inside a classroom of an educational centre. As a result, 40 civilians were killed, including at least 14 females, some of whom may have been under 18, and 67 were injured, including at least five children and 14 women. Attacks on Shi'a Muslims infringe their right to freedom of religion, and the wide scope of these attacks beyond places of worship — at education centres, sports clubs, celebratory events and other social gatherings - directly impede their ability to carry out normal lives. "

'Afghanistan; Protection of Civilians in Armed Conflict; Annual Report 2018", UNAMA.[https://unama.unmissions.org/sites/default/files/afghanistan protection of civilians annual report 2018 final 24 feb 2019 O.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/afghanistan%20protection%20of%20civilians%20annual%20report%202018%20final%2024%20feb%202019%20O.pdf)

In een recent rapport 'Afghanistan. Protection of Civilians in Armed Conflict First Quarter Report. 1 January - 31 March 2020' uit UNAMA haar specifieke bezorgdheid over de toename van burgerdoden ten op zichte van de eerste kwartaal van 2019 waarbij er verwezen wordt naar de 34 burgerdoden (waarbij voornamelijk bestaande uit Hazara's) en de aanval op een Sikh-Hindu tempel:

"UNAMA is specifically concerned about an increase in civilian deaths from intentional targeting of civilians during the first quarter of 2020, as compared to 2019. Two of the most egregious incidents were mass shootings claimed by ISIL-KP in March: an attack on 6 March at a commemoration for a Hazara leader in Kabul, which killed 34 civilians and injured 78 more, and an attack on 25 March on worshippers at a Sikh-Hindu temple in Kabul, which killed 26 civilians and injured 11 more. Targeted killings of civilians by the Taliban included the killing of a health worker in Zazi Aryoub district of Paktya province on 20 January; a judge in Injil district of Herat province on 17 February; and a teacher in Khogyani district of Nangarhar province on 13 March. UNAMA documented a disturbing increase in abductions of civilians carried out by the Taliban in the first quarter of 2020 as compared to 2019, with a spike occurring during the reduction in violence period at the end of February and the subsequent month of March.⁵ UNAMA is gravely concerned by abduction cases that have led to summary executions, including an incident on 6 March in Kushk district of Herat province in which seven adult men, including a teacher, were abducted and killed by Taliban a few kilometres from their village. " ('Afghanistan: Protection of Civilians in Armed Conflict First Quarter Report: 1 January-31 March 2020', [https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama protection of civilians in armed conflict - 2020 first quarter report english O.pdf](https://unama.unmissions.org/sites/default/files/unama%20protection%20of%20civilians%20in%20armed%20conflict%20-%202020%20first%20quarter%20report%20english%20O.pdf))

Uit Country Guidance: Afghanistan Guidance note and common analysis The country guidance represents the common assessment of the situation in the country of origin by EU Member States van juni 2019 blijkt dat verzoekers regio van herkomst zeer onveilig is, waarbij er gewag wordt gemaakt van willekeurig geweld:

'Ghazni [Security situation 2019, 2.10] The province of Ghazni is located in the south-east of Afghanistan, bordering the provinces of Bamyan, Wardak, Logar, Paktya, Paktika, Zabul, Uruzgan and Daikundi. It consists of 19 districts. Ghazni City is considered a key intersection ', as it is situated on the

Ring Road connecting the capital Kabul with the major population centre Kandahar in the south. Ghazni continued to be highly contested and a major battlefield between Taliban insurgents and the Afghan government, backed by US forces since the second half of 2018. The Taliban has significant presence and dominates almost all of the district centres. In the middle of August 2018, the Taliban captured large parts of Ghazni City during 5 days, leading to fierce clashes between the insurgents and government forces. 12 of the districts of the province are categorised by L WJ as under Taliban control and seven districts are categorised as contested. According to GIM, 476 incidents related to insurgents were reported in the period of January 2018 — February 2019 (average of 7.9 incidents per week)

Examples of incidents include attacks against the previously peaceful districts of Jaghori and Males tan, clashes between the Taliban and government forces, air strikes causing civilian casualties, and the temporary capture of Ghazni City. UNAMA documented 653 civilian casualties (253 deaths and 400 injured) in 2018, representing 50 civilian victims per 100 000 inhabitants. This is an increase of 84 % compared to 2017. The leading causes for the civilian casualties were ground engagements, followed by aerial attacks and targeted or deliberate killings. In the period 1 January 2018 — 28 February 2019, 46 394 persons were displaced from the province of Ghazni, the majority within the province itself. In the map depicting conflict severity in 2018, UNOCHA places the district of Andar in the highest category and the districts of Ajrestan, Qarabagh, Dehyak and Ghazni in the second highest category. The remaining districts fall in the lower categories. Further impact on the civilian population includes destruction of civilian property, extortion and forced taxation, intimidations by armed groups, road checkpoints, and postponement of elections. Looking at the indicators, it can be concluded that 'mere presence' in the area would not be sufficient to establish a real risk of serious harm under Article 15(c) QD in the province of Ghazni, however, indiscriminate violence reaches a high level, and, accordingly, a lower level of individual elements is required to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD."

Het CGVS stelde dat verzoeker in de stad Herat over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. De verwerende partij preciseert niet hoe verzoeker zich zou kunnen vestigen in Herat. Minstens diende de verwerende partij verzoeker hieromtrent horen.

Verzoeker kan zich niet verzoenen met deze stelling.

Verder gaat de verwerende partij te onrechte vanuit dat het verblijf van verzoeker sedert 2015 in België geen gevolgen heeft voor zijn terugkeer. Het staat in de eerste plaats vast dat verzoeker bij terugkeer als verweesterd zou worden beschouwd met alle gevolgen van dien. zeker omdat hij daarnaast een Hazara sjiïet

Ten tweede is het gezien de persoonlijke omstandigheden van verzoeker voor hem niet mogelijk om zich in de stad Herat te vestigen. Het feit dat verzoeker twee jaar lang aan de universiteit van Herat heeft gestudeerd is onvoldoende om te concluderen dat hij zich aldaar kan vestigen.

Verzoeker is weliswaar een gezonde jongeman van beroepsleeftijd, maar het kan niet betwist worden dat verzoeker geen nuttige werkervaring heeft. Zelfs indien verzoeker zou werk kunnen vinden, wat absoluut niet mogelijk is gezien hij geen netwerk heeft en niemand voor hem borg kan staan en geen werkervaring heeft, diende de verwerende partij eveneens rekening houden met zijn etnische oorsprong en het feit dat het risico groot is dat hij aldaar zal worden gediscrimineerd:

"a. Treatment by the state 2.4.3 Hazaras are recognised as an ethnic group under the Constitution of Afghanistan. The Shia Personal Law regulates marriage, divorce, and inheritance and some provisions are discriminatory towards women (see Legal context). 2.4.4 Although Shia Muslims hold senior positions in government, they are more likely to be excluded from senior civil service positions, or are assigned to symbolic positions, which lack authority. Some Hazara activists say Hazara political leaders and parties face discrimination as they are excluded and given little influence over government policies (see Political and economic participation). However, there are no reports of ill treatment by the state (see State treatment and attitudes). 2.4.5 in general, the level of state discrimination faced by Hazaras does not amount to a real risk of persecution and/or serious harm. However, decision makers must consider whether there are particular factors specific to the person which would place them at real risk. Each case must be considered on its facts with the onus on the person to show that the levels of discrimination they will face would amount to a real risk of persecution and/or serious harm if returned to Afghanistan."/ Country Policy and Information Note Afghanistan: Hazaras, augustus 2018,

In casu heeft de verwerende partij niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker zich in stad Herat kan vestigen, aldaar een leven te leiden dat naar plaatselijke maatstaven gemeten als normaal kan aangemerkt worden. Minstens was de verwerende partij ertoe verplicht om te onderzoeken hoe verzoeker de stad Herat veilig zou kunnen bereiken.

Het enig middel is gegrond.”

2.2 De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, geduid waarom ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen. Verweerder heeft hierbij uiteengezet dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Hij heeft nader toegelicht dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum en dat de CGVS op 21 april 2020 het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen. Dat ook de Raad, na hoger beroep tegen voormelde beslissing het verzoek om internationale bescherming heeft afgewezen op 30 september 2020. In de bestreden beslissing wordt ook aangegeven dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt bepaald op 30 dagen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Er moet verder worden benadrukt dat artikel 3 van het EVRM (cf. RVS 20 juni 2017, nr. 238.570) verweerder geen bijkomende motiveringsplicht oplegt. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn bewering dat uit de motieven van de bestreden beslissing zelf dient te blijken dat werd onderzocht of de bepalingen van artikel 3 van het EVRM een beletsel vormen om deze beslissing te nemen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met zijn profiel. Hij verwijst naar rapporten waaruit blijkt dat de sjjiitische Hazara's in Afghanistan een risicoprofiel hebben.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing verzoeker niet verplicht terug te keren naar Afghanistan, doch enkel verplicht het grondgebied van het Rijk te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Bovendien merkt de Raad op dat, alvorens de *in casu* bestreden beslissing werd genomen, verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat op 30 september 2020 door de Raad, na het hoger beroep tegen de beslissing van de CGVS, werd geoordeeld dat aan verzoeker de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden geweigerd. Dit impliceert dat werd vastgesteld dat de door hem, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, aangevoerde situatie van sjjiitische Hazara's in Afghanistan geen aanleiding gaf tot de conclusie dat indien verweerder de bestreden beslissing gedwongen zou tenuitvoerleggen en verzoeker naar Afghanistan zou terugbrengen dit een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou meebrengen. In het arrest nr. 241 734 van 30 september 2020 werd door de Raad met betrekking tot verzoekers grief inzake zijn profiel reeds het volgende geconcludeerd: “Het voorgaande noopt tot het besluit dat de verzoekende partij er niet in slaagt in concreto aannemelijk te maken dat zij omwille van haar etnische origine als Hazara en/of haar sjjiitische

geloofsovertuiging werd bedreigd door de taliban en de verzoekende partij maakt evenmin aannemelijk dat zij als sjiitische Hazara dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij terugkeer in Afghanistan.”

Verzoeker verwijst opnieuw naar algemene rapporten zonder deze op zijn eigen situatie te betrekken. Zo citeert verzoeker uit een rapport waaruit blijkt dat onderwijspersoneel een risico loopt. Evenwel toont verzoeker niet aan dat hij deel uitmaakt van het onderwijspersoneel of les heeft gegeven in Afghanistan. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet.

Verzoeker vervolgt dat hij diende te worden gehoord omtrent de mogelijkheid om zich in Herat te vestigen. Hij meent dat zijn verblijf op het Belgische grondgebied sedert 2015 gevolgen heeft voor zijn terugkeer. Hij zal als verwesterd worden beschouwd. Bovendien is hij een Hazara sjiit. Het is niet omdat hij twee jaar lang heeft gestudeerd aan de universiteit van Herat dat hij er zich ook kan vestigen. Hij heeft immers geen nuttige werkervaring en geen netwerk. Rekening houdende met zijn etnische oorsprong is het risico groot dat hij aldaar zal worden gediscrimineerd.

In de mate dat zou moeten worden aangenomen dat verzoeker, nadat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen, nogmaals bijkomend of aanvullend zou moeten worden gehoord, moet worden gesteld dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige, beslissing kan afhouden (cf. RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij herhaalt dat hij zich niet kan vestigen in Herat – een feit dat verweerder bekend was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen – maar toont hiermee niet aan dat hij aanvullende nuttige inlichtingen aan verweerder had kunnen verstrekken die deze er hadden van kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. In het arrest nr. 241 734 van 30 september 2020 wordt dienaangaande immers het volgende gesteld: *“Verder stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd omwille van haar langdurig verblijf in Europa. De informatie die de verzoekende partij daaromtrent aanhaalt (verzoekschrift, stuk 10) heeft betrekking op terugkeerders in Kabul. In casu is echter geen sprake van een terugkeer van de verzoekende partij naar Kabul. In de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 wordt weliswaar melding gemaakt van een risicoprofiel in hoofde van personen die als ‘verwesterd’ kunnen worden beschouwd, doch opnieuw wordt gestipuleerd dat hierbij rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval. De verzoekende partij dient haar vrees om te worden vervolgd omwille van haar beweerdte verwestering dan ook in concreto aannemelijk te maken, waar zij echter in gebreke blijft. Zij laat na om in haar verzoekschrift te verduidelijken waarom zij omwille van haar verblijf in Europa in geval van terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd. Dit klemmt des te meer daar zij noch tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 juli 2019, noch tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 september 2019 hiervan enige melding maakte, hoewel zij toen ook reeds langere tijd in Europa verbleef. Het voor het eerst opwerpen van deze vrees in onderhavig verzoekschrift is dan ook laattijdig, hetgeen afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid ervan.”* De Raad wijst er bovendien op dat de stad Herat onder controle is van de Afghaanse overheid. En *“De stad is bovendien op een veilige manier bereikbaar via een internationale luchthaven.”* In weerwil van verzoekers betoog blijkt aldus dat de Raad reeds heeft vastgesteld op welke wijze hij de stad veilig kan bereiken. Waar verzoeker aldus herhaalt dat hij zich niet kan vestigen in Herat omwille van zijn profiel weerlegt hij de beoordeling in het arrest nr. 241 734 van 30 september 2020 van de Raad niet en toont hij niet aan dat hij aanvullende nuttige inlichtingen aan verweerder had kunnen verstrekken die deze er hadden van kunnen weerhouden om de bestreden beslissing te nemen. Omtrent de motieven die verband houden met de algemene veiligheidssituatie diende verzoeker dan ook niet opnieuw gehoord te worden (HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13, §§'n 67 tem 70).

Er kan dan ook niet worden besloten dat de hoorplicht of het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend bij het nemen van de bestreden beslissing. Minstens blijkt niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn kritiek dat hij niet nogmaals werd gehoord.

Nu niet wordt aangetoond dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag spelen en het niet is betwist dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum, kan geen schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Daar geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze de “*medewerkingsplicht*” is geschonden door de bestreden beslissing zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN